

og Retsorden at haandhæve det Humane; men jeg troer ikke, at man paa nogen Maade kan bestynde Lovforslaget for at være en blot Tillempling af et Grundlag, som i det Hele skulde være hentet fra en saadan Tradition. Men Lovudkastet skal heller ikke være hedensk, ligesom vor Stat ikke er hedensk; thi den er ikke bygget paa særlige religiøse Ansættelser, men den hedenske Ansættelse er ogsaa en særlig religiøs. Ligesom vor Stat altsaa ikke har en hedensk Character, saaledes har heller ikke Lovudkastet en hedensk Character. Der er blevet anført meget Vidt for at godtgjøre, at Lovudkastet skulde have en saadan specifique Christelig, eller endog gammeltestamentlig Character.

At det, der iøvrigt blev anført — jeg troer ikke at kunde opholde mig ved en ganske enkelt Paragraph, med Hensyn til hvilken der snarere blev talt mod Bevillingsmyndigheden, end mod selve Paragraphens Bestemmelser og det Begreb, som deri er lagt til Grund for Blodslam — var der kun et Punkt, som jeg tillægger nogen Betydning, nemlig angaaende Livsstraffen. Om Livsstraffen kan man disputere, men den maa ikke betragtes som Noget, vi have faaet fra den jødiske Lovgivning, thi som Straf, og navnlig som Straf for Mord, var den givet i alle, ogsaa hedenske Lovgivelser, og den var der ingenlunde mindre udbredt end i den mosaiske. Jeg troer iøvrigt, at der i denne Opposition er fremkommet Udskiltigt, som maa vises tilbage, og at man ligeoverfor saadanne Angreb maa vindicere Lovudkastets den Character, som det har; det er et Udkast til en Criminallovbog, som gaaer ud fra at betragte det som Forbrydelse, der strider mod Statsordenen og den Sædelighed, uden hvis Anerkjendelse Staten ikke kan bestaae, og afmaalder Straffen alene efter dette Begreb af Forbrydelse.

Da Forhandlingen idag kun angaaer det Almindelige, skal jeg ikke indløbe mig paa nogen som helst Enkeltighed. Kun skal jeg sige, at naar der af den høitæredede Justitsminister er blevet fremhævet to Punkter, mod hvilke han vilde gjøre Indsigelse, og der igjen er gjort Indsigelse mod Justitsministerens Betragtning af disse to Punkter, saa er der dog en temmelig væsentlig Forskjel mellem § 79 — idetmindste

forsaavidt angaaer en Deel af den — og § 92, hvorfor jeg troer, at man ved nærmere Betragtning ikke vil finde sig foranlediget til at stille begge Paragrapher lige. — Jeg skal dernæst kun omtale et enkelt Afsnit, hvor jeg troer, at der kunde være nogen Grund til nærmere at prøve det Resultat med Hensyn til Anordningen og Begrebsbestemmelsen, hvortil det nedsatte Udvalg er kommet. Jeg sigter herved til de Capitler, der angaaer Statsforbrydelser, jeg troer, det er Capitel 10—13. Jeg samstemmer i det Hele taget med det Resultat, til hvilket Udvalget er kommet med Hensyn til Omordningen; men jeg troer dog, at der er et Par enkelte Grupper Forseelser og Forbrydelser, som ved denne Omflytning ikke have faaet deres rette Plads, og som derved fremstille sig for Betragtningen fra et ikke rigtigt Synspunkt. Derom skal jeg imidlertid nærmere udtale mig ved 2den Behandling, efter isorveien at have søgt at træde i Forbindelse med Udvalget.

Safs: Det har ingenlunde været min Mening — jeg maa i den Henseende i høi Grad være bleven misforstaaet af den ærede sidste Taler — at nedsætte Commissionens eller Udvalgets Arbejde saaledes, at jeg skulde have paastaet, at det var Noget, der ikke fortjente at blive til Lov. Jeg har tværtimod fremhævet det som et stort og væsentligt Fremstridt i vor Lovgivning, og søgte kun at paavise, at Arbejdet i enkelte Henseender manglede nøjagtige Begrebsbestemmelser, og at det ikke var gaaet vidt nok; det var kun det, mine Indvendinger gik ud paa, og hvorvidt Noget i den Henseende kan ændres og bedres, ville vi faae at see af de følgende Forhandlinger. Naar den ærede sidste Taler ligeledes omtalte Forskjellen imellem det Hedenske og det Christelige, saa maa jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at under Begrebet „Hedensk“ indbefattes mangfoldige Former, ikke blot vedrørende Religionen, men ogsaa vedrørende Staterne. For ikke at blive misforstaaet sagde jeg, at med det, som jeg benævnte med Ordet „Hedensk“, meente jeg det oprindelig Mennekelige, og til dette oprindelig Mennekelige kom saa først Jødedommen, og senere Christendommen, som søgte at forædle dette oprindelig Mennekelige. Det